

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 231.058 van 29 april 2015
in de zaak A. 215.688/XIV-36.391**

In zake: Eduardo ROMANO
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jürgen Millen
kantoor houdend te 3730 Hoeselt
Tongersesteenweg 4 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 27 april 2015, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “de beslissing van de directeur van de penitentiaire inrichting van Tilburg van 21 april 2015 waarbij verzoeker voor het tuchtrapport van 18 april 2015 vijftien dagen atv (afzondering in toegewezen verblijfsruimte) kreeg en dit vanaf 21 april 2015 en verstrijkt op 6 mei 2015”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 29 april 2015, om 15u.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Valerie Kruijen, die *loco* advocaat Jürgen Millen verschijnt voor verzoeker, en attaché Wim Van Brussel, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker is opgesloten in de strafinrichting te Wortel, afdeling penitentiaire inrichting Tilburg.

Op 21 april 2015 wordt aan verzoeker de tuchtsanctie opgelegd van “afzondering in de aan de gedetineerde toegewezen verblijfsruimte” en dit “voor een periode van 15 dagen met ingang van 21/04/2015. Behoudens onderbrekingen in de uitvoering van de sanctie verstrijkt ze op 06/05/2015”. Dit is de bestreden beslissing.

IV. De schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende

noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van verzoeker

5. Verzoeker voert aan dat hij het voorwerp uitmaakt van een tuchtsanctie die het wettelijk toegestane maximum te boven gaat, met name 16 dagen afzondering in een toegewezen verblijfsruimte daar waar dergelijke sanctie maximaal voor 15 dagen kan worden opgelegd. Hij wordt derhalve gedurende 16 dagen geïsoleerd van de overige gevangenen en zijn toegang tot externen wordt door glasbezoek en een verbod op telefoneren in zeer grote mate afgeschermd. Zijn vrijheid binnen de gevangenis wordt daardoor ernstig beperkt.

Verder betoogt verzoeker dat de huidige tuchtsanctie gevolgen zal hebben voor toekomstige tuchtsancties vermits de gevangenisdirecteur “zetelend als tuchtrechter” naar deze tuchtsanctie zal verwijzen. Omwille van verzoekers tuchtrechtelijk verleden kan dit tot een zwaardere bestraffing leiden bij een nieuwe tuchtsanctie.

Daarenboven laat verzoeker gelden dat tuchtrapporten een impact zullen hebben op aanvragen van strafuitvoeringsmodaliteiten, toe te kennen door de strafuitvoeringsrechtbanken, en van uitgaansfaciliteiten, toe te kennen door de dienst Detentiebeheer van het ministerie van Justitie. Het gedrag in de gevangenis is immers een factor waarmee rekening wordt gehouden.

Beoordeling

6. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een

strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, of door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Luidens artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Dit impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk maakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan daarenboven niet voortkomen uit de enkele omstandigheid dat ingevolge de doorlooptijd van de zaak een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure of een uitspraak ten gronde zou tussenkomen in een min of meer verre toekomst, waardoor de gewone schorsings- of annulatieprocedure verzoeker niet toelaat een arrest te verkrijgen voordat de bestreden handeling zijn volledige uitwerking heeft gehad. Opdat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan is, moet deze vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn aan de voorliggende zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, “op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (*Parl. St. Senaat*, 2012-2013, 5-227/1, 13).

7. Verzoeker benadrukt in de eerste plaats het isolement waarin hij als gevolg van de bestreden beslissing terechtkomt. Overeenkomstig artikel 140, § 2 van de basiswet van 12 januari 2005 ‘betreffende het gevangeniswezen en de rechtspositie van de gedetineerden’ mag de gedetineerde voor de duur van de tuchtsanctie “afzondering in een toegewezen verblijfsruimte” weliswaar niet deelnemen aan gemeenschappelijke activiteiten, maar mag deze verder bezoek van de in artikel 59, § 1, van dezelfde wet bedoelde personen van buiten de gevangenis blijven ontvangen, al is dit dan onder de vorm van zogenaamd “glasbezoek”. Het isolement waarin verzoeker volgens hem als gevolg van de betwiste tuchtsanctie terechtkomt, moet dan ook in deze context worden gezien. Te dezen maakt verzoeker niet *in concreto* aannemelijk dat hij door deze strafuitvoering zich in een toestand bevindt met onherroepelijke schadelijke gevolgen die de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering rechtvaardigen.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat de bestreden beslissing op 21 april 2015 om 17u werd genomen, zodat de termijn van 15 dagen inderdaad verstrijkt op 6 mei 2015 om 17u. Verzoekers argumentatie dat het om 16 dagen zou gaan, mist aldus feitelijke grondslag.

Verzoeker verwijst verder naar de behandeling van mogelijke aanvragen van strafuitvoerings- of uitgaansfaciliteiten. Vooralsnog is dit een louter hypothetisch nadeel, waarbij geenszins blijkt dat niet kan worden volstaan met een gewoon schorsingsarrest of een vernietigingsarrest. Bovendien vormt het feit dat de strafuitvoeringsrechtbank zich mogelijkerwijze een mening zal vormen over de omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot de tuchtvervolging van

verzoeker, geen rechtstreeks gevolg van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

In de mate dat verzoeker wijst op de mogelijke gevolgen van de thans opgelegde tuchtsanctie voor eventuele nieuwe tuchtprocedures, moet eveneens worden opgemerkt dat het niet gaat om een rechtstreeks gevolg van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. In dat geval zullen immers nieuwe beslissingen op grond van andere feiten worden genomen. Bovendien gaat het andermaal om louter hypothetische gevolgen waarvan dan ook geen onherroepelijk schadelijk karakter wordt aangetoond.

Verzoeker voert geen andere elementen aan, zodat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond.

VI. Conclusie

8. Uit wat voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt de vordering tot schorsing.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig april tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,
bijgestaan door

Johan Pas,

De griffier

Johan Pas

wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

griffier.

De voorzitter

Carlo Adams